

Raim se těžce vracel k vědomí a útržky vzpomínek k sobě jen pomalu nacházely cestu. Trvalo mu dlouho, než dal dohromady ucelený obraz, ale ještě předtím pochopil, že je zde uvězněn. Ať už to *zde* znamená kdekoliv.

Kolem byla tma tmoucí. Zdálo se, že skončil v nějaké kanceláři s obří kartotékou, protože v záblescích vzpomínek viděl jen štítky nepřeborného množství složek s nicnefjkajícími názvy.

Ani ten *ucelený obraz* nebyl nic moc, protože byl děravý jako řešeto. Věděl jen, jak se jmenuje, že byl velmi dlouho pod zámkem, že se několikrát pokusil o útěk a že vždycky doplatil na svou dobrosrdečnost. Co dělat, už byl zkrátka takový... Postupně však Raim začal ledacos chápat.

Bod první: útěk byl úspěšný! Byť si svobody moc neužil – byla krátká a při honičce po celé planetě se stejně víc skrýval, než si užíval. Bylo to však víc než ty nekonečné dny a týdny mezi čtyřmi stěnami.

Bod druhý: nepatří sem! Je zkrátka jiný, příliš jiný. Na útěku se mohl skrývat, jak chtěl, vždycky ho něco prozradilo, všem bylo hned jasné, že je mezi nimi vetřelcem. To ho postupně znechutilo tolik, že si přestal dávat pozor a padl do téhle pasti.

Bod třetí: opravdu je v nějaké kartotéce! Když se soustředil, dokázal přečíst štítky všech složek a bez velké námahy nahlédl do několika z nich. Nebylo podstatné, že neví, jak to dělá – prostě ukázal na složku, projevil přání vidět obsah, a když chvilku počkal, měl ho jak na dlani. Matně si vzpomínal, že v laboratoři něco takového dělal běžně. Byl si však jistý, že tehdy obsahu rozuměl.

Bod čtvrtý: odtud se nedostane! Mohl si spílat, jak chtěl za svou hloupost, častovat se těmi nejhoršími jmény; odtud nebylo cesty zpět. Mohl si všimnout, že tyhle dveře dovolují projít jedině dovnitř, ne ven. Jenže nevšiml!

Raim opět dostal chuť nakopat se, kam to jen jde. Když ho nával vzteku přešel a on zase začal myslet, připustil, že je k sobě nespravedlivý. Ve skutečnosti to bylo tak, že šel po drobcích – jako v pohádce. Jedinou šancí bylo často měnit adresu. A když v každém místě našel odkaz na další, podlehl dojmu, že mu je tam zanechal jeho anděl strážný. Skutečně to fungovalo a pronásledovatelé potřebovali stále více a více času na jeho lokalizaci.

Cítil se unavený, tak si řekl, že si přečte nějakou další složku. Ukázal na jednu s velice záhadným názvem. Otevření trvalo strašně dlouho! Tak úplně nechápal, jak je možné, že se místní prostředí tolik liší od jeho vězení. Jasně si vzpomínal, že tam se složky otevíraly okamžitě.

To, co následovalo, se nedá popsat jinak než jako exploze. V téhle složce totiž byl on! Jeho znalosti, zkušenosti, osobnost. Rázem všechno pochopil: útěk se mu podařil jen proto, že se nenápadně do tohoto úložiště poslal po malých částech, které unikly pozornosti firevalu v laboratoři.

On byl totiž R.A.I.M. – reálná umělá inteligence! To *em* znamenalo *military*. A vojáci nemají rádi, když jim někdo nebo něco utíká.